

Lene Kaaberbøl

MICA VRĂJITOARE

V

LABIRINTUL TRECUTULUI

Traducere din limba germană de
Monica Oprinoiu

Editura Paralela 45

Seria **MICA VRĂJITOARE**

Volumul 1: *Proba focului*

Volumul 2: *Sângele Viridianeii*

Volumul 3: *Răzbunarea Chimerei*

Volumul 4: *Magia sângelui*

Volumul 5: *Labirintul trecutului*

Volumul 6: *Promisiunea*

EDITURA PARALELA 45

Cuprins

1. O secundă înghețată	7
2. Furtuna de corbi.....	18
3. Liniște	23
4. Pene de comemorare	39
5. Gheața timpului	52
6. Coji de ouă	66
7. Prietena care nu este prietenă.....	75
8. Urma de sânge	86
9. Cercul de pietre.....	104
10. Vrăjitoarea de lipitori se întoarce	117
11. Povestea lui Oscar.....	130
12. Muzică de harpă și pantaloni uzi	147
13. Îmblânzirea șerpilor	162
14. Lamia.....	174
15. Labirintul	192
16. Scorpioni și un superșoarece	206

17. Paznicul	219
18. Inima labirintului.....	229
19. Poți învăța multe de la o pisică.....	240

EDITURA PARALELA 45

CAPITOLUL 1

O secundă înghețată

— **C**e i-ai făcut tatălui meu?

Kahla stătea în prag. Nu o auzisem intrând, lucru deloc surprinzător – dormeam pe canapea ca ursul în hibernare, iar pe jumătate ascuns sub pătura veche de lână a mătușii Isa, PISOI sforăia încet pe burta mea. Afară era întuneric beznă, și aveam senzația confuză că este miezul nopții.

Cu adevărat surprinzător însă era că Balot nu scosese niciun sunet. În mod normal, o lua complet razna atunci când unul dintre oamenii săi favoriți se apropia de casă, dar de data asta stătea în mijlocul camerei, total nedumerit. Părea la fel de surprins ca și mine.

Am constatat că mama încă nu se întorsese. Dar a trebuit să mergă tot drumul înapoi până în oraș, să-l

lase pe Oscar și să împacheteze tot ce avea nevoie pentru săptămâna pe care mi-o promisese la mătușa Isa... Apoi, mai era tata, care trebuia să fie externat din spital. Asta putea dura ceva, după cum știam din proprie experiență.

Kahla era udă leoarcă, dar mai era ceva neobișnuit la ea. Nu se îmbrăcase cu trei paltoane, patru fulare viu colorate și două căciuli de lână, ca de obicei. Purta doar un banal impermeabil negru și nimic pe cap – cu excepția părului, bineînțeles.

Părul Kahlei este negru ca smoala, strălucitor și des – iar în acel moment era și ud.

— Plouă? am întrebat prosteste.

Cred că încă nu eram pe deplin trează.

— Tata, a repetat ea, iar vocea ei trăda furie și răceală. Unde e? Ce s-a întâmplat cu el?

Deodată mi-am amintit tot. Cum, Doamne iartă-mă, să-i explic Kahlei că Maestrul Millaconda zăcea țeapăn ca o statuie într-un pat din marea sală de intrare de la Vestmark, la fel ca mătușa Isa, doamna Pommerans, Shanaia și domnul Malkin? Adică întregul cerc de vrăjitori al mătușii Isa. Zăceau cu toții acolo, și nici măcar

nu puteam spune cu certitudine dacă erau vii sau morți.

— S-a... s-a întâmplat ceva, am spus.

Kahla era oricum palidă, în ciuda pielii ei bronzate. În acel moment, se făcuse și mai palidă.

— Ce? a întrebat. Hai, spune-mi!

A trebuit așadar să-i mărturisesc. Despre lupta aceea înspăimântătoare dată în grotă în care Bravita, Domnița Sângelui, evadase din închisoarea ei veche de patru sute de ani și încercase să revină, prin mine, la viață.

— A vrut să mă devoreze, am spus încet. Și în mine n-ar mai fi fost Clara, ci Domnița Sângelui. Pisica și mătușa Isa au încercat să o oprească, dar n-au fost suficiente de puternice. Și apoi... apoi i-am invocat. Așa cum m-a învățat domnul Malkin: *Adiuvate*. Și au venit. Toți. Întregul cerc. Împreună au reușit să se lupte cu Domnița Sângelui, dar... dar... după aceea, au sfârșit... nu morți, cel puțin nu cred, ci înghețați. Și... și... încă mai sunt.

— Unde?

Atât a întrebat Kahla.

— În Vestmark.

S-a proptit chiar în fața mea.

— Arată-mi, a spus ea.

Aproape că mi-era teamă de ea. Știam că uneori putea să pară destul de distantă și ostilă, chiar dacă nu avea neapărat chef să te transforme în ceva dezgustător, asemănător unei broaște, dar... ei bine, nu era deloc plăcut când te privea în felul ăsta.

Tocmai i-ai spus că tatăl ei e mai mult mort decât viu, m-am admonestat singură. Ce te-ai fi așteptat? Să-ți zâmbească și să-ți spună că totul e în regulă?

— Acum? am întrebat, dându-mi imediat seama că întrebarea mea suna la fel de stupid și de nechibzuit ca și cea despre ploaie.

— Da. Acum!

Mi-a întins mâna ca și cum ar fi încercat să mă ridice cu forța, dar, dintr-odată, PISOI nu mai era acel cocoloș mic, adormit și aproape invizibil de sub pătură. S-a întins cât era el de mare – adică vreo douăzeci de centimetri – și a șuierat furios spre Kahla.

Kahla și-a retras mâna.

— Ce-i asta? a întrebat ea.

— Este PISOI, am spus.

— Da, mersi, văd foarte bine că este un motan, dar ce face...

S-a întrerupt, privindu-ne mai atent pe PISOI și pe mine.

— Unde e Pisica? a întrebat apoi.

Dorul de ea m-a năpădit brusc și atât de puternic, încât abia dacă puteam scoate vreun sunet.

— Pisica... nu mai vine, am șoptit.

— Și, în schimb, ai primit jumătatea asta de porție?

— Nu este... Știu și eu că încă nu este prea mare, dar... Ea a clătinat din cap.

— Nu mă interesează atâta timp cât piticania nu ne ține în loc. Hai acum!

PISOI și-a deschis din nou larg botul și a șuierat, de data asta destul de încet. Era limpede că n-a fost dragoste la prima vedere între el și Kahla.

L-am strâns la piept în timp ce mă ridicam. Nu voiam ca PISOI să o atace pe Kahla, fiindcă, în mod cert, tot el ar fi pățit-o.

— Unde vă duceți? a întrebat Nimeni somnoroasă, așezată pe stinghia ei de dormit de lângă soba cu lemne.

— La Vestmark, a spus Kahla. Vreau să-mi văd tatăl!

Maestrul Millaconda era întins pe spate și fixa aerul cu privirea. Avea o expresie fioroasă, pentru că fruntea îi era atât de încruntată, încât sprâncenele negre aproape că i se uneau la rădăcina nasului. Era exact aceeași expresie pe care o avusese în grotă. Nu se schimbase nimic. Niciunul dintre ei, nici măcar mătușa Isa, nu se mișcase un centimetru de când Oscar și cu mine îi părăsiserăm cu o zi înainte.

Acum că adăpostea cinci saltele, sala cea mare nu mai părea la fel de imensă ca de obicei. Arăta ca o cameră de spital, m-am gândit. Sau, m-am străduit să-mi alung acest gând, ca o cameră mortuară.

Undeva printre sughituri și suspine, Kahla a scos un sunet. S-a repezit la tatăl ei, s-a lăsat să cadă lângă salteaua lui și l-a luat de mână. Dar i-a dat drumul imediat.

— E înghețat! a spus ea. De ce n-ați avut grijă să-l încălziți?

Am încercat să-i explic că da, încercasem cu pături și foc de lemne, cu sticle cu apă caldă și toate cele.

— Nu ajută la nimic, am spus. *Efectiv.*

Dar nu mă asculta. A luat din nou mâna tatălui ei și a început să intoneze cântecul sălbatic, înalt, ascuțit și arzător, aproape ca o palmă peste față. Inima mea a făcut un salt plin de speranță, și am căutat cu privirea o reacție, un semn de viață, orice altceva în afară de acea înfiorătoare nemișcare. Din câte am putut să-mi dau seama, nu se întâmpla nimic, cu excepția faptului că, în mod vizibil, Kahla devenea din ce în ce mai obosită cu cât se prelungea cântatul. A continuat însă, cred că aproape o oră, până când vocea ei devenise casantă, și era atât de epuizată încât, când a renunțat în cele din urmă, a trebuit să o ajut să se ridice în picioare.

— Nu merge, a spus ea răgușită. De ce nu merge?

— Nu știu.

— Nu înțeleg de ce nu merge...

Abia se mai ținea pe picioare. Am ajutat-o să intre în bucătărie ca să se poată așeza. Îngrijorată, Nimeni și-a fâlfâit aripile în urma noastră, răspândind o avalanșă de mici strigăte: „O, nu, o, nu, o, nu, o, nu!“

Un cârlig atârna deasupra mesei din bucătărie. Nimeni s-a uitat imediat în sus, și am putut vedea cum i se înfoaie penele. Odinioară, o cușcă fusese atârnată în cârlig, și în acea cușcă o văzusem pe Nimeni pentru prima dată. O creatură micuță, plângăcioasă și murdară, care nu era în stare să se ridice la așteptările creatoarei sale și care fusese închisă în acea cușcă doar pentru că pe Chimera o enerva faptul că Nimeni o urmărea peste tot. Nu știa ce înseamnă cuvintele „prieten“ și „libertate“. Abia acum învăța treptat acest lucru și, cu siguranță, nu era plăcut pentru ea să revină în acel loc. Chiar și după câteva minute, după ce penele i se neteziseră la loc, părea mai speriată decât de obicei. Și nu numai din cauza amintirilor ei, după cum s-a dovedit.

— De ce sunt atât de liniștiți? a întrebat ea. Isa... ea... are ochii foarte ficși. Crezi că simte vreo durere?

— Nu știu, am spus. Ai idee ce se întâmplă cu ei?

Sperasem atât de mult că voi primi un răspuns de la Kahla. Era o vrăjitoare foarte bună, mult mai bună decât mine.

Dar Kahla a clătinat din cap.

— N-am mai văzut așa ceva, a răspuns ea. Arată ca... ca și cum ar fi înghețați. Poate că are cumva legătură cu timpul.

— Ce vrei să spui?

— Tata a spus odată că, dacă înfăptuiești ceva cu adevărat puternic și măreț – adică ceva magic –, atunci faci ceva cu timpul. Ca și cum l-ai încetini sau chiar l-ai opri pentru câteva secunde.

M-am gândit la momentele în care am fost martoră la „ceva cu adevărat puternic și măreț“. Mi-am amintit cu precizie de impresia că timpul se oprise în loc – ca și cum totul s-ar fi derulat cu încetinitorul.

Dar, dacă Kahla avea dreptate, asta însemna că acele cinci corpuri imobile fuseseră pur și simplu oprite? Timp de o secundă lungă și înghețată, între o bătaie a inimii și următoarea, taman între două respirații? Era un gând aproape reconfortant, cu

siguranță mai bine decât să-ți imaginezi că erau pe deplin conștienți în spatele privirilor fixe și a mușchilor țepeni.

— Și cum se resetează timpul? am întrebat.

Kahla mi-a aruncat o privire întunecată.

— Nu crezi că aș fi făcut-o demult dacă aș fi știut? Nici măcar nu știu sigur dacă *este* chestia asta cu timpul! Doar bănuiesc.

— Da, dar ce ar trebui să facem acum? Crezi că Mamele-Corb ne pot ajuta?

Kahla și-a sprijinit coatele pe masă și și-a cuprins fruntea cu mâinile. Am auzit un sunet ușor, ceva între un suspin și un șuierat, iar ea și-a dat puțin părul negru pe spate. Mi s-a părut că pletele se încolăceau, neobișnuit de vii, în jurul degetelor ei.

— Cred că va trebui să încercăm, a spus ea.

Dar nu părea deosebit de optimistă.

M-am gândit la Balot, la Luna și la capre, care rămăseseră singure acasă. Cel puțin până când mama avea să se întoarcă.

— O să-i trimit mamei un SMS, am spus. Ca să-și amintească să hrănească animalele. Haide acum, Kahla, să mergem. Mamele-Corb știu ce avem de făcut!

M-am gândit la Thuja, conducătoarea Consiliului Mamelor-Corb. Era cea mai deșteaptă vrăjitoare pe care o cunoșteam.

Kahla s-a ridicat. Avea o figură dură și hotărâtă.

— Ține-ți zdravăn creatura aia de motan, a spus ea. Dacă vrem să ajungem undeva, ar fi bine să ne grăbim, iar eu n-am timp să cutreier cărările sălbatice în căutarea lui, în caz că se face nevăzut.

Eram pe punctul de a protesta și de a-i explica că PISOI nu e genul care să fugă pur și simplu, dar am preferat să tac. Ce știam, de fapt, despre PISOI și despre ce idei ar putea să-i vină? Pentru orice eventualitate, l-am strecurat sub puloverul meu.

După cum s-a dovedit, a fost o decizie înțeleaptă...